

**Актуален списък на делата във Върховния касационен съд,
свързани с корупционно поведение и практики, второ тримесечие на 2025 г.**

1. Дела с подсъдими лица, заемащи висши публични длъжности (по чл. 6 от ЗПК)

Дата на заседание, дело №, докладчик, правна квалификация на деянието, подсъдим/и	Резултат
21.06.2024 г. – н. д. № 344/2024 г., II н. о., докладчик: Биляна Чочева, чл. 282 от НК Делото е образувано по протест срещу решението на Апелативен съд – Велико Търново по в.н.о.х.д. № 266/2023 г., потвърждаващо оправдателна присъда на Окръжен съд – Русе. Подсъдимият С. Р. е обвинен за това, че през периода 28.05.2009 г. – 01.03.2011 г. в гр. Р. в условията на продължавано престъпление на 20 пъти като длъжностно лице, което заема отговорно служебно положение – главен архитект на Община Р., е нарушил и не е изпълнил служебните си задължения във връзка с административните процедури по Закона за устройство на територията и Закона за културното наследство, както и за това, че през същия период в качеството си на длъжностно лице – главен архитект, противозаконно дал разрешение – чрез издаване на визи за проектиране, одобряване на инвестиционни проекти, издаване на разрешения за строеж и забележки към тях, както и чрез въвеждане в експлоатация на извършено строителство в гр. Р. в нарушение на разпоредбите на Закона за устройство на територията, Закона за културното наследство и на Правилата и нормативите за прилагане на ОГУП на територията на гр. Р., в частта им за смесена традиционна централна зона, приети с Решение № 231 по Протокол № 15/12.06.2008 г. на Общински съвет Р., обн. ДВ, бр. 70/2008 г., влязло в сила на 08.09.2008 г., за повреждане и видоизменяне на единична недвижима културна ценност – жилищно-търговска сграда на ул. „Александровска“ № 48, обявена за архитектурно-строителен паметник на културата с обнародване в ДВ, бр. 63/1973 г.	Обявено за решаване.
10.06.2025 г. – н. д. № 1045/2018 г., III н. о., докладчик: Мая Цонева, чл. 202, ал. 1, т. 1 от НК Делото е образувано по протест на Военно-апелативната прокуратура и касационни жалби на подсъдимия К. И. К. – бивш директор на Националната разузнавателна служба, чийто правопреемник е Държавната агенция „Разузнаване“, срещу решението по в.н.о.х.д. № 0078/2016 г. на Военно-апелативния съд (ВнаС), с което частично е изменена присъда по н.о.х.д. № 00160/2013 г. на Военен съд – София. ВКС ще гледа делото за втори път, след като с решение от 07.11.2016 г. по к.н.д. № 776/2016 г. отменя решението по в.н.о.х.д. № 0031/2015 г. на ВнаС и връща делото на въззивния съд за ново разглеждане от друг състав.	Обявено за решаване.

С присъда по н.о.х.д. № 00160/2013 г. Военен съд – София признава подсъдимия К. И. К. за виновен за извършено престъпление по чл. 203, ал. 1 вр. с чл. 202, ал. 1, т. 1 вр. с чл. 201 вр. чл. 26, ал. 1 от НК (длъжностно присвояване в особено големи размери, представляващо особено тежък случай, за улесняването на което е извършено и друго престъпление, за което по закон не се предвижда по-тежко наказание, като престъплението е продължавано) и го осъжда на 10 години „лишаване от свобода“. Съдът лишава подсъдимия от право да заема длъжност „ръководител“ в държавно или обществено учреждение и от право да упражнява ръководна професия за срок от 15 години. Подсъдимият е осъден да заплати на конституирания по делото граждански ищец – Националната разузнавателна служба (сега – Държавна агенция „Разузнаване“), сумата от 4 720 196,53 лева за претърпени имуществени вреди, ведно със законната лихва върху нея.

С второто си решение от 24.07.2018 г. по в.н.о.х.д. № 0078/2016 г. въззивният съд частично изменя първоинстанционната присъда, като извършеното от К. И. К. е преквалифицирано в престъпление по чл. 203, ал. 1 вр. с чл. 201 вр. с чл. 26, ал. 1 от НК (длъжностно присвояване в особено големи размери, представляващо особено тежък случай, като престъплението е продължавано). Подсъдимият е оправдан по първоначалното му обвинение. Наложените наказания „лишаване от права“ също са намалени на по 13 години. К. И. К. е признат за невиновен за длъжностно присвояване чрез посредствен извършител, като е оправдан в тази му част. В останалата ѝ част присъдата е потвърдена.

С касационния протест се иска отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд поради неправилно приложение на материалния закон и явна несправедливост на наложеното наказание и при условията на алтернативност – да бъде изменено въззивното решение в частта относно квалификацията на деянието, като се приложи закон за по-тежко наказуемо престъпление, за което е имало обвинение в първата инстанция.

С касационните жалби на защитниците на подсъдимия се изтъкват доводи за допуснати съществени процесуални нарушения, нарушения на материалния закон, както и явна несправедливост на наложените наказания. Правят се искания при условията на алтернативност въззивно решение да се отмени и подсъдимият да бъде оправдан или делото да се върне за ново разглеждане.

2. Дела с подсъдими лица, които не заемат висши публични длъжности

Дата на заседание, дело №, докладчик, правна квалификация на деянието, подсъдим/и	Резултат
27.05.2020 г. – н. д. № 15/2017 г., I н. о., докладчик: Спас Иванчев, чл. 202, ал. 2, т. 1 вр. чл. 201 вр. чл. 26, ал. 1 от НК Делото е образувано по касационна жалба от защитника на подсъдимия Д. Н. И. срещу	Спряно до постъпването на акт за смърт на подсъдимия.

въззивно решение № 36/14.10.2016 г. на Военно-апелативния съд, с което е потвърдена присъдата по н.о.х.д. № 174/2015 г. на Военен съд – Сливен. С първоинстанционната присъда Д. Н. И. е признат за виновен за това, че в периода 09.05.2005 – 04.06.2009 г. в к. к. „Св. св. Константин и Елена“ – гр. Варна, в качеството си на длъжностно лице – директор на Териториална дирекция – Варна към ИА „Социални дейности“ на Министерството на отбраната, при условията на продължавано престъпление присвоил пари, собственост на Изпълнителната агенция „Социални дейности“, в големи размери (64 326,94 лв.), връчени в това му качество да ги управлява – престъпление по чл. 202, ал. 2, т. 1 вр. чл. 201 вр. чл. 26, ал. 1 от НК. По отношение на Д. Н. И. са наложени наказанията „лишаване от свобода“ в размер на 3 години и 6 месеца и „лишаване от право да заема държавна или обществена длъжност или да упражнява професия или дейност, свързани с управление, съхранение, контрол или отчитане на финансови средства или стокови материални средства“ за срок от 5 години. Наложена е и конфискация на ½ от недвижимото имущество на подсъдимия. С присъдата е уважен предявеният от гражданския ищец Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно почивно дело“ граждански иск за сумата от 64 326,94 лв., представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди. В жалбата са релевирани всички касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 – 3 от НПК. Иска се подсъдимият да бъде оправдан поради несъставомерност на деянието.	
24.11.2021 г. – н. д. № 915/2021 г., II н. о., докладчик: Петя Колева, чл. 311 от НК Делото е образувано по касационна жалба от резервния защитник на подсъдимия Д. Н. И. срещу решението от 17.12.2020 г. по в.н.о.х. № 24/2017 г. на Военно-апелативния съд. С присъда от 22.04.2016 г. по н.о.х.д. № 171/2015 г. на Военен съд – Сливен подсъдимият е признат за виновен в това, на 18.12.2008 г. в гр. Варна в качеството си на длъжностно лице – директор на Териториална дирекция – Варна при Изпълнителната агенция „Социални дейности на Министерство на отбраната“ е присвоил чуждо движимо имущество – сумата от 9817,75 лв., собственост на изпълнителната агенция, която му е била поверена да управлява, като за улесняването му е извършил престъпление по чл. 311, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 и ал. 3 вр. чл. 26, ал. 1 от НК (за което по закон не се предвижда по-тежко наказание), поради което му е наложено наказание от 2 години и 3 месеца „лишаване от свобода“, чието изпълнение е отложено за срок от 5 години. Подсъдимият е лишен от право да заема държавна или обществена длъжност или да упражнява професия или дейност, свързани с управление, съхранение, контрол или отчитане на финансови средства или стокови материални средства за срок от 3 години. Осъден е да заплати на гражданския ищец сумата от 9817,75 лв., представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди. С присъдата всеки от другите подсъдими – Х. К. З., В. С. В. и В. Е. П., е признат за виновен	Спряно до постъпване на документи с оглед на данните за настъпила смърт на подсъдимия в Доминиканската република.

в това, че на 17.12.2008 г. в гр. Варна в качеството си на длъжностно лице, като съизвършител, умишлено подбуден от Д. Н. И., в кръга на службата си да е съставил официален документ – констативен приемо-предавателен протокол, в който удостоверил неверни обстоятелства с цел да бъде използван този документ пред Изпълнителната агенция „Социални дейности на Министерство на отбраната“ като доказателство за тези обстоятелства и случаят е маловажен, поради което тримата са оправдани по първоначалното обвинение и наказателното производство по отношение на тях е прекратено. С решение по в.н.о.х.д. № 46/2016 г. на Военно-апелативния съд присъдата е потвърдена. С решение на ВКС по к.н.д. № 1294/2016 г. въззивният акт е отменен по отношение на подсъдимия Д. Н. И. и делото е върнато в тази част за ново разглеждане от друг състав на съда. С обжалваното сега решение от 17.12.2020 г. по в.н.о.х.д. № 24/2017 г. на Военно-апелативния съд първоинстанционната присъда е потвърдена. С подадената касационна жалба са ангажирани основанията по чл. 348, ал. 1, т. 1 – 3 от НПК и при условията на алтернативност са заявени искания за прекратяване на производството или за оправдаване на подсъдимия и отхвърляне на гражданския иск.	
25.10.2024 г. (отменен ход по същество от 30.11.2023 г.) – н. д. № 846/2023 г., III н. о., докладчик: Лада Паунова, чл. 220, ал. 1 от НК Делото е образувано по касационна жалба на подсъдимия П. А. К. срещу решението от 14.07.2023 г. по в.н.о.х.д. № 376/2022 г. на Апелативен съд – Варна. С присъда по н.о.х.д. № 159/2021 г. на Окръжен съд – Добрич П. А. К. е признат за виновен в това, че в качеството си на длъжностно лице съзнателно сключил неизгодна сделка – договор за отдаване на автомобили при условията на оперативен лизинг и поръчка към договора за автомобил, като от това произлязла значителна вреда в размер на 48 059,92 лева (престъпление по чл. 220, ал. 1 НК), за което му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 1 година, отложено с изпитателен срок от 3 години. Осъден е да заплати на „Водоснабдяване и канализация – Добрич“ АД сумата от 48 059,92 лева, представляваща обезщетение за причинени от деянието имуществени вреди. С решение на Апелативен съд – Варна е потвърдена присъдата. С решение по к.н.д. № 752/2022 г. на ВКС въззивното решение е отменено и делото е върнато на въззивния съд за ново разглеждане. С решение по в.н.о.х.д. № 376/2022 г. на Апелативен съд – Варна е намалено наложеното на П. А. К. наказание „лишаване от свобода“ на 8 месеца и е отложено изтърпяването му с изпитателен срок от 3 години. Намален е размерът на обезщетението за причинени от деянието имуществени вреди на 37 504,30 лв. В жалбата на подсъдимия се съдържа молба за отмяна на въззивното решение и за признаване на П. А. К. за невиновен по повдигнатото му обвинение.	Обявено за решаване.

24.01.2025 г. – н. д. № 991/2024 г., III н. о., докладчик: Красимира Медарова, чл. 304а от НК Делото е образувано по жалба на защитника на подсъдимия Г. Г. срещу решението на Апелативен съд – Варна по в.н.о.х.д. № 129/2024 г., с което е изменена Присъда № 9/06.09.2024 г. по н.о.х.д. № 1676/2023 г. по описа на Окръжен съд – Варна. Апелативният съд е признал подсъдимия за невиновен в това да е дал подкуп на В. В. – старши полицаи в група „Специализирано подразделение охрана на обществения ред“ на сектор „Специализирани полицейски сили“ към отдел „Охранителна полиция“ при ОДМВР – Варна, и в тази част на обвинението подсъдимият е оправдан. В останалата ѝ част присъдата на Окръжен съд – Варна е потвърдена. С присъдата Г. Г. е признат за виновен в това, че на 16.10.2022 г. дал подкуп – сумата от 50 лева, на полицейски органи – старши полицаите в група „Специализирано подразделение охрана на обществения ред“ (СИГМА) на сектор „Специализирани полицейски сили“ към отдел „Охранителна полиция“ при ОДМВР – Варна К. И. и В. В., за да не извършат действие по служба – да не съставят акт за установяване на административно нарушение по чл. 150 от ЗДвП относно управлявания от него лек автомобил. На основание чл. 304а вр. чл. 304, ал. 1 и чл. 58а, ал. 1 вр. чл. 54 от НК му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 1 година и наказание „глоба“ в размер на 1000 лева. В касационната жалба е изразено несъгласие с размера на наложеното наказание.	С Решение № 104/27.02.2025 г. ВКС реши: Оставя в сила въззивно решение № 118/15.10.2024 г., постановено по в.н.о.х.д. № 129/2024 г. по описа на Апелативен съд – Варна.
20.03.2025 г. – н. д. № 78/2025 г., III н. о., докладчик: Калин Калпакчиев, чл. 302, т. 1, пр. 2, б. „а“ вр. чл. 301, ал. 1, предл. първо и второ от НК Делото е образувано по касационна жалба от подсъдимия М. Г. М. срещу Решение № 150/20.12.2024 г. по в.н.о.х.д. № 42/2024 г. на Апелативен съд – Велико Търново. С присъда по н.о.х.д. № 723/2019 г. на Окръжен съд – Русе М. Г. М. е признат за виновен в това, че на 17.10.2014 г. в гр. Русе, на ГКПП „Дунав мост“ Русе – Гюргево, като длъжностно лице – полицейски орган (старши полицаи в ГКПП – Русе при Гранично полицейско управление – Русе, РД „Гранична полиция“ – Русе към ГД „Гранична полиция“ – МВР), поискал и приел дар от румънския гражданин А. М. – пари в размер на 180 румънски леи и 5 евро, с левова равностойност 89,44 лв., който дар не му се е следвал, за да извърши действие по служба – да изпълни задълженията си по чл. 13, ал. 1 от Инструкция № 131405/24.07.2009 г. за реда за осъществяване на граничната проверка на граничните контролно-пропускателни пунктове, издадена от министъра на вътрешните работи, както и по длъжностна характеристика, в частта на основни длъжностни права и задължения, и да разреши на румънския гражданин да влезе в Република България с лек автомобил с временен румънски регистрационен номер, поради което и на основание чл. 302, т. 1, предл. второ, б. „а“ вр. чл. 301, ал. 1, предл. първо и второ вр. чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК са му	С Решение № 208/07.05.2025 г. ВКС реши: Оставя в сила Решение № 150/20.12.2024 г., постановено по в.н.о.х.д. № 42/2024 г. по описа на Апелативен съд – Велико Търново, Наказателно отделение.

наложени следните наказания: „лишаване от свобода“ за срок от 2 години, чието изпълнение е отложено с изпитателен срок от 3 години; „глоба“ в размер на 2000 лв.; „лишаване от право да заема държавна длъжност в системата на МВР“ за срок от 5 години; „лишаване от право да упражнява полицейска професия“ за срок от 5 години. С решение по в.н.о.х.д. № 158/2022 г. на Апелативен съд – Велико Търново присъдата е потвърдена. С решение по к.н.д. № 248/2023 г. на ВКС въззивното решение е отменено и делото е върнато за ново разглеждане от стадия на съдебното заседание по допускане на доказателствата. С атакуваното сега решение на Апелативен съд – Велико Търново първоинстанционната присъда е потвърдена. В касационната жалба са заявени основанията за проверка по чл. 348, ал. 1, т. 1 – 3 от НПК. Исканията в условията на алтернативност са за отмяна на решението и оправдаване на подсъдимия, отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на апелативния съд или изменение на решението с намаляване на размера на наложеното наказание „лишаване от свобода“ и прилагане на разпоредбата на чл. 55, ал. 3 от НК.	
20.03.2025 г. – н. д. № 151/2025 г., III н. о., докладчик: Владимир Астарджиев, чл. 302, т. 4 вр. чл. 301, ал. 3 вр. ал. 1, пр. 1 и пр. 2 от НК Делото е иницирано по касационна жалба на подсъдимия Л. Н. С. и по касационен протест срещу Присъда № 41/18.12.2023 г. на Апелативен съд – София, с която е отменена присъдата по н.о.х.д. № 4754/2019 г. на Софийския градски съд в частта, с която подсъдимата М. Т. Ф. е призната за виновна за извършено престъпление по чл. 285 от НК, и вместо това е призната за невиновна по повдигнатото ѝ обвинение. Първоинстанционната присъда е оставена в сила в частта, с която Л. Н. С. е признат за виновен за извършено престъпление по чл. 302, т. 4 вр. чл. 301, ал. 3 вр. ал. 1, пр. 1 и пр. 2 от НК (подкуп в особено големи размери) и са му наложени наказанията „лишаване от свобода“ за срок от 4 години и „глоба“ в размер на 15 000 лв. Лишен е от право да заема длъжност в сферата на държавната и общинска администрация и по-специално в органите по приходите и публичните изпълнители за срок от 5 години. В касационната жалба на Л. Н. С. са посочени всички касационни основания – допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, нарушения на материалния закон и явна несправедливост на наложеното наказание, като се прави искане подсъдимият да бъде оправдан или да се отмени решението на САС, с което е потвърдена първоинстанционната присъда, и делото да се върне за ново разглеждане от друг състав на апелативния съд. Алтернативно е поискано да бъде наложено по-леко наказание. В касационния протест се твърди, че са допуснати съществени процесуални нарушения при постановяване на присъдата, като се отправя искане делото да се върне за ново разглеждане от апелативния съд.	Обявено за решаване.

21.03.2025 г. – н. д. № 202/2025 г., I н. о., докладчик: Румен Петров, чл. 203, ал. 1 вр. чл. 201, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК Делото е образувано по жалба на подсъдимата М. Г. Г. срещу Решение № 208/19.12.2024 г. по в.н.о.х.д. № 254/2024 г. на Апелативен съд – Пловдив. С присъда по н.о.х.д. № 701/2023 г. на Окръжен съд – Хасково М. Г. Г. е призната за виновна в това, че в периода от 25.06.2014 г. до 11.06.2020 г. извършила три престъпления, всяко от които при условията на продължавано престъпление, а именно: противозаконно присвоила чужди движими вещи – парична сума в особено големи размери – 1 623 331,67 лв., собственост на дружествата „Вито 22“ ООД и „Ставио“ ООД, като деянието представлява особено тежък случай – престъпление по чл. 203, ал. 1 вр. чл. 201, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК; противозаконно присвоила чужди движими вещи – парична сума в размер на 800 лв., собственост на дружеството „Ставио 07“ ЕООД – престъпление по чл. 206, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК; противозаконно присвоила чужди движими вещи – парична сума в големи размери – 45 462,29 лв., собственост на дружеството „Ставио 07“ ЕООД – престъпление по чл. 206, ал. 3, пр. 1 вр. ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК. За извършените престъпления на подсъдимата са наложени три отделни наказания „лишаване от свобода“ при условията на чл. 58а, ал. 1 от НК, респективно за срок от 8 години, за срок от 2 години и за срок от 8 месеца. За престъплението по чл. 203, ал. 1 вр. чл. 201, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК са наложени и кумулативно предвидените наказания, с които подсъдимата е лишена от правата по чл. 37, ал. 1, т. 6 и 7 за срок от по 10 години. На М. Г. Г. е определено едно общо най-тежкото наказание измежду наложените ѝ, а именно „лишаване от свобода“ за срок от 8 години, като към него са присъединени и наказанията по чл. 37, ал. 1, т. 6 и 7, всяко от които за срок от по 10 години. Уважени са и три от предявените граждански иски за обща сума в размер на 1 684 512,47 лв., а четвъртият – за сума в размер на 800 лв., е отхвърлен. С Решение № 208/19.12.2024 г. на Апелативен съд – Пловдив присъдата на първостепенния съд е изменена, като за престъплението по чл. 203, ал. 1 вр. чл. 201, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК е намалено наказанието „лишаване от свобода“ от 8 на 6 години, а наказанията за лишаване от права по чл. 37, ал. 1, т. 6 и 7 – от 10 на 7 години. За престъплението по чл. 206, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК наказанието „лишаване от свобода“ е намалено от 2 на 1 година. Съответно е намалено и наложеното общо най-тежкото наказание „лишаване от свобода“ на 6 години, а лишаването от права – за срок от 7 години. В останалата част присъдата е потвърдена. С касационната жалбата е релевирано касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 3 от НПК, като от ВКС се иска намаляване на наложените наказания по отношение на най-тежкото престъпление от съвкупността.	С Решение № 162/07.04.2025 г. ВКС реши: Оставя в сила Решение № 208/19.12.2024 г., постановено по в.н.о.х.д. № 254/2024 г. по описа на Апелативен съд – Пловдив.
24.03.2025 г. – н. д. № 129/2025 г., II н. о., докладчик: Весислава Иванова, чл. 307г, ал. 1, т. 2 вр. чл. 307в, ал. 1, пр. 1 от НК	С Решение № 159/04.04.2025 г. ВКС реши: Отменя осъдителната част на Присъда

Делото е образувано по жалба на подсъдимия Й. Д. Б. срещу Присъда № 1/22.06.2023 г. по в.н.о.х.д. № 23/2022 г. на Апелативен съд – София – Апелативен специализиран наказателен съд – закрит. С Присъда № 260037/27.10.2021 г. на Специализирания наказателен съд – закрит Й. Д. Б. е признат за невиновен в това, че на 29.05.2016 г. в гр. Бургас обещал на трима участници в спортно състезание облага, която не им се следва – парични суми в размер от по 300 лв., за да повлияят на развитието на спортно състезание – футболна среща в първенството на „Б“ ПФГ на Република България. Подсъдимият е признат за невиновен и в това, че на 13.04.2017 г. в гр. Разград обещал на осем участници в спортно състезание облага, която не им се следва – парични суми в размер от по 400 лв., за да повлияят на развитието на спортно състезание – футболна среща в първенството на „Б“ ПФГ – престъпления по чл. 307г, ал. 2, т. 1 вр. ал. 1, т. 2 вр. чл. 307в, ал. 1, пр. 1 от НК. Със същата присъда подсъдимите Л. В. В., И. Г. Т. и Й. Д. Б. са оправдани да са извършили престъпление по чл. 321, ал. 3, пр. 2, т. 2 вр. ал. 2 от НК. Присъда е отменена от САС – АСНС – закрит само в частта, с която Й. Д. Б. е признат за невиновен и оправдан по обвинение по чл. 307г, ал. 2, т. 1 вр. ал. 1, т. 2 вр. чл. 307в, ал. 1, пр. 1 от НК за деяние, извършено на 29.05.2016 г. в гр. Бургас, и по обвинение по чл. 307г, ал. 2, т. 1 вр. ал. 1, т. 2 вр. чл. 307в, ал. 1, пр. 1 от НК за деяние, извършено на 13.04.2017 г. в гр. Разград, и вместо нея е постановена Присъда № 1/22.06.2023 г. на САС – АСНС – закрит, с която Й. Д. Б. е признат за виновен в това, че на 29.05.2016 г. в гр. Бургас обещал на трима участници в спортно състезание облага, която не им се следва – парични суми в размер от по 300 лв., за да повлияят на развитието на спортно състезание – футболна среща в първенството на „Б“ ПФГ. Подсъдимият е признат за виновен и в това, че на 13.04.2017 г. в гр. Разград обещал на осем участници в спортно състезание облага, която не им се следва – парични суми в размер от по 400 лв., за да повлияят на развитието на спортно състезание – футболна среща в първенството на „Б“ ПФГ на Република България – престъпления по чл. 307г, ал. 1, т. 2 вр. чл. 307в, ал. 1, пр. 1 от НК, като е оправдан за това да е извършил деянията по поръчение или в изпълнение на решение на организирана престъпна група. За двете престъпления му е определено едно общо най-тежко наказание „лишаване от свобода“ за срок от 1 година и 6 месеца, чието изпълнение е отложено за срок от 3 години. Присъдата е потвърдена в останалата ѝ част. С жалбата на подсъдимия са заявени основанията за проверка по чл. 348, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от НПК, като от ВКС се иска отмяна на атакуваната присъда и оправдаване му, а в условията на евентуалност се иска нейната отмяна и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд или изменение на присъдата и намаляване на наложеното наказание.	№ 1/22.06.2023 г., постановена по в.н.о.х.д. № 23/2022 г. на Апелативния специализиран наказателен съд – закрит. Връща делото за ново разглеждане в отменената част от друг състав на Софийския апелативен съд.
24.03.2025 г. – н. д. № 158/2025 г., I н. о., докладчик: Спас Иванчев, чл. 291, ал. 1 от НК Делото е образувано по касационна жалба на подсъдимата Т. С. Я. срещу Присъда № 4/29.01.2025 г. на Окръжен съд – Сливен.	С Решение № 186/22.04.2025 г. ВКС реши: Отменя въззивна присъда № 4/29.01.2025 г. по в.н.о.х.д. № 710/2024 г. на Сливенския

С Присъда № 101/28.06.2024 г. Районен съд – Сливен подсъдимата Т. С. Я. – вещо лице, вписано в списъка на специалистите, утвърдени за вещи лица за съдебния район на Окръжен съд – Сливен, е призната за невиновна в извършване на престъпление по чл. 291, ал. 1 от НК. Присъдата е отменена изцяло с новата присъда от 29.01.2025 г. на Окръжен съд – Сливен и подсъдимата е призната за виновна в това, че като вещо лице, назначено на 10.05.2016 г. по изпълнително дело № 200162230400001/2016 г. по описа на държавен съдебен изпълнител (ДСИ) при Районен съд – Сливен, със страни: вискател М. Д. Д. и длъжник ТД „А.“ ЕООД, пред надлежен орган на властта – ДСИ при Районен съд – Сливен, по посоченото изпълнително дело съзнателно дала невярно писмено заключение по строително-техническа експертиза за оценка на недвижим имот, като определила обща справедлива пазарна стойност на посочения имот в размер на 120 600 лева при действителна пазарна стойност на имота в размер на 406 587 лева. Подсъдимата е оправдана до пълния размер на първоначално повдигнатото ѝ обвинение от 590 560 лева. На основание чл. 291, ал. 1 от НК вр. чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК ѝ е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 4 месеца, чието изпълнение е отложено за изпитателен срок от 3 години. В жалбата се съдържа молба за отмяна на въззивната присъда и постановяване на нова, с която Т. С. Я. да бъде призната за невиновна, а алтернативно – за връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на съда.	окръжен съд. Връща делото за ново разглеждане от друг състав на съда от стадия на съдебното заседание.
27.03.2025 г. – н. д. № 179/2025 г., III н. о., докладчик: Антоанета Данова, чл. 302, т. 1, предл. предпоследно, т. 2, б. „а“ вр. чл. 301, ал. 1 от НК Делото е образувано по протест срещу Присъда № 8/24.06.2024 г. по в.н.о.х.д. № 23/2022 г. на Апелативен съд – Велико Търново. С Присъда № 260000/20.01.2022 г. на Окръжен съд – Плевен подсъдимият К. М. И. е признат за виновен в това, че в периода м. септември – м. октомври 2017 г. на пътя между с. Ясен и с. Дисевица, обл. Плевен, на пътя Русе – Тетевен в близост до Заводски строежи, в с. Търнене, обл. Плевен, в с. Ясен, обл. Плевен, и на пътя между с. Крушовица, обл. Плевен, и с. Ясен, обл. Плевен – разклона за с. Ясен, обл. Плевен, при условията на продължавано престъпление в качеството си на длъжностно лице и полицейски орган поискал и приел дарове – парични суми в общ размер на 210 лв., които не му се следват, от Д. К. Х., М. Г. В., Д. Н. В. и И. Г. Г., за да не извърши действие по служба – да не състави актове за установяване на административни нарушения (АУАН), като деянието е извършено чрез изнудване посредством злоупотреба със служебното положение – престъпление по чл. 302, т. 1, предл. предпоследно, т. 2, б. „а“, предл. първо вр. чл. 301, ал. 1 вр. чл. 26 ал. 1 от НК, за което му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 3 години, чието изпълнение е отложено за срок от 5 години. На подсъдимия К. М. И. е наложена пробационната мярка „задължителна регистрация по настоящ адрес“ за срок от 3 години.	С Решение № 235/19.05.2025 г. ВКС реши: Отменя изцяло Присъда № 8/24.06.2024 г., постановена по в.н.о.х.д. № 102/2022 г. по описа на Великотърновския апелативен съд. Връща делото за ново разглеждане на същия съд от друг съдебен състав от стадия на съдебното заседание.

Със същата присъда подсъдимият К. Г. М. е признат за виновен за това, че на 06.11.2017 г. на пътя между гр. Плевен и гр. Долни Дъбник в качеството си на длъжностно лице и полицейски орган, поискал и приел дар – парична сума в размер на 20 лв., която не му се следва, от Д. П. Г., за да не извърши действие по служба – да не уведоми компетентен полицейски орган да състави АУАН за констатирано нарушение по ЗДвП, като деянието е извършено чрез изнудване посредством злоупотреба със служебното положение – престъпление по чл. 302, т. 1, предл. предпоследно, т. 2 вр. б. „а“ вр. чл. 301, ал. 1 от НК, за което му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 1 година, чието изпълнение е отложено за срок от 3 години. Лишен е и от правото да заема държавна длъжност в органите на МВР за срок от 1 година на основание чл. 37, ал. 1, т. 7 от НК. С въззивната присъда на Апелативен съд – Велико Търново първоинстанционната присъда е отменена изцяло и подсъдимите са признати за невиновни по повдигнатите им обвинения. С протеста са заявени касационните основания за проверка по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, като от ВКС се иска отмяна на атакуваната присъда и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд.	
16.06.2025 г. – н. д. № 475/2025 г., II н. о., докладчик: Петя Шишкова, чл. 304а вр. чл. 304, ал. 1 от НК Делото е образувано по касационна жалба на подсъдимия К. Г. М. срещу Решение № 55/26.03.2025 г. по в.н.о.х.д. № 75/2025 г. на Апелативен съд – Пловдив, с което е потвърдена присъда от 05.12.2024 г. на Окръжен съд – Пловдив. С нея К. Г. М. е признат за виновен в това, че на 08.10.2024 г. в обл. Пловдив дал подкуп – пари на стойност 20 лв., на полицейски орган – младши инспектори към РУ – Труд при ОДМВР – Пловдив, за да не извършат действия по служба – да не съставят фишове за констатирани административни нарушения: по чл. 147, ал. 1 от ЗДвП – за това, че управляваното от подсъдимия моторно превозно средство няма задължителен периодичен преглед за проверка на техническата му изправност; по чл. 70, ал. 3 от ЗДвП – за това, че управляваното от подсъдимия моторно превозно средство се движи без включени къси светлини, и по чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП – за това, че К. Г. М. не носи свидетелство за управление на моторно превозно средство от съответната категория, поради което и на основание чл. 304а вр. чл. 304, ал. 1 от НК вр. чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б“ от НК подсъдимият е осъден на пробация за срок от 8 месеца, включваща „задължителна регистрация по настоящ адрес“ с явяване и подписване пред пробационен служител с периодичност два пъти седмично и „задължителни периодични срещи с пробационен служител“, и глоба в размер на 300 лв. С касационната жалба се иска отмяна на въззивното решение.	Обявено за решаване.

19.09.2025 г. – н. д. 480/2017 г., II н. о., докладчик: Милена Панева, чл. 203, ал. 1 вр. чл. 202, ал. 1, т. 1 вр. с чл. 201 вр. с чл. 311, ал. 1 вр. с чл. 26, ал. 1 от НК Делото е образувано по касационна жалба на Д. Н. И. – бивш директор на ТД „Социални дейности“ – Варна към Министерството на отбраната, подадена чрез упълномощен защитник, срещу въззивното решение по в.н.о.х.д. № 85/2016 г. на Военно-апелативния съд. С присъда по н.о.х.д. № 46/2016 г. на Военен съд – Сливен подсъдимият Д. Н. И. е признат за виновен в извършването на престъпление по чл. 203, ал. 1 вр. с чл. 202, ал. 1, т. 1 вр. с чл. 201 вр. с чл. 311, ал. 1 вр. с чл. 26, ал. 1 от НК (длъжностно присвояване в особено големи размери, представляващо особено тежък случай, за улесняването на което е извършено и друго престъпление, а именно – документно престъпление) и осъден, поради което са му наложени следните наказания: „лишаване от свобода“ в размер на 10 години, което да изтърпи в затвор или затворническо общежитие от закрит тип при първоначален строг режим, конфискация на част от имуществото, собственост на подсъдимия, и лишаване от различни права (да заема определена държавна или обществена длъжност и да упражнява определена професия или дейност) за срок от 10 години. С въззивното решение по в.н.о.х.д. № 85/2016 г. Военно-апелативният съд отменя присъдата на първоинстанционния съд в частта, с която на Д. Н. И. е определен затвор или затворническото общежитие от закрит тип, при който следва да се изтърпи наказанието „лишаване от свобода“, и потвърждава в останалата част. С касационната жалба на Д. Н. И. се иска отмяна на постановените съдебни актове и оправдаване на подсъдимия.	
25.09.2025 г. – н. д. № 479/2025 г., III н. о., докладчик: Владимир Астарджиев, чл. 304а вр. чл. 304, ал. 1 и чл. 54 от НК Делото е образувано по жалба на подсъдимия Х. М. Б. срещу въззивната присъда от 21.03.2025 г. на Апелативен съд – Варна по в.н.о.х.д. № 32/2025 г., с която е отменена в оправдателната част присъдата от 22.08.2024 г. по н.о.х.д. № 518/2023 г. на Окръжен съд – Добрич. Апелативният съд признава Х. М. Б. за виновен в това, че на 13.01.2022 г. в гр. Добрич дал подкуп – банкнота с номинал 10 лева, на длъжностни лица (полицейски органи в Първо РУ – Добрич при ОДМВР – Добрич), за да не извършат действия по служба – полицейска проверка на водач на лек автомобил. На основание чл. 304а вр. чл. 304, ал. 1 и чл. 54 от НК на подсъдимия са наложени наказанията „лишаване от свобода“ за срок от 6 месеца и „глоба“ в размер на 500 лв. В касационната жалба се релевират допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и нарушения на материалния закон. Прави се искане за отмяна на присъдата и оправдаване на подсъдимия.	